

Arrest

nr. 265 724 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2021 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 19 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat DEWIT, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op X te Bansa (Kameroen) geboren en bezit de Kameroenese nationaliteit.

De verzoekende partij dient een aanvraag in tot het bekomen van een visum voor een kort verblijf en deze aanvraag wordt goedgekeurd op 24 januari 2019 waarbij een visum wordt afgeleverd met een geldigheidsperiode van 30 januari 2019 tot 28 februari 2019 voor een periode van 14 dagen.

De verzoekende partij betreedt vervolgens op een onbekende datum het grondgebied.

Op 1 oktober 2021 wordt de verzoekende partij te Aalst in illegaal verblijf staande gehouden door de bevoegde politiediensten en wordt zij door deze diensten gehoord.

Op 2 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Aalst op 01.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten

Naam: F. T. Voornaam: A. Geboortedatum: X Geboorteplaats: Bansa Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias: -

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, uiterlijk op 02.11.2021»*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een melding gedaan te hebben van een intentie tot huwelijk. Het administratief dossier bevestigt dit inderdaad. Echter, de gemeente verklaart dat betrokkene om informatie kwam vragen en nog geen effectieve aanvraag heeft ingediend. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar drie middelen als volgt toe:

“A. Eerste middel:

schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar Kameroen terug te keren, ondanks het feit dat verzoekende partij in België een gezin vormt met zijn partner.

Terwijl artikel 8 van het EVRM het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffende artikelen schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft steeds duidelijk aangegeven dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn partner, mevrouw S. G. E., die de Belgische nationaliteit bezit.

Ze wonen samen te Aalst en deden op 07.10.2021 op de stedelijke diensten een aanvraag tot huwelijk. Tot op heden mochten ze nog steeds geen beslissing van de stad ontvangen.

Bijgevolg is er dus ontegensprekelijk sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij het land dient te verlaten wordt desbetreffend artikel geschonden.

De partner van verzoekende partij Mevrouw S. G. is moeder van drie kinderen die in België verblijven en hier schoolgaand zijn waardoor hij onmogelijk het land kan verlaten. Zij zelf is via een vast contract tewerkgesteld en zou deze functie verliezen indien ze langdurig het land dient te verlaten.

Indien verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat hij nadien zijn familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op hemzelf en zijn familieleden, die op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien met de administratieve handeling.

Gelet op het feit dat verzoekende partij in de huwelijksprocedure alle nodige formaliteiten vervulde en aantoonde, zou het niet proportioneel zijn om verzoekende partij te verplichten de aanvraag verder te zetten in het land van origine.

De schending van artikel 8 EVRM waarvan sprake in casu zou aldus de proportionaliteitstoets niet doorstaan.

Het middel is gegrond.

B. Tweede middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat het bevel niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd, vooral nu er nog geen beslissing werd genomen in de procedure van zijn aanvraag tot huwelijk.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om aan verzoekende partij een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

De betrokken is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart een melding gedaan te hebben van een intentie tot huwelijk. Het administratief dossier bevestigt dit inderdaad. Echter, de gemeente verklaart dat betrokkene om informatie kwam vragen en nog geen effectieve aanvraag heeft ingediend. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM

wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Deze motivering is echter onvoldoende om te voldoen aan de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, geen schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

De vraag die verzoekende partij zich hierbij stelt is hoelang 'tijdelijk' is voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is namelijk onmogelijk om thans te bepalen hoe lang verzoeker verwijderd zal worden van zijn partner en andere familieleden.

Het is vervolgens onmogelijk om een terugkeer van verzoeker te verzekeren. Verzoeker en zijn partner zitten namelijk middenin een huwelijksprocedure. Een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kameroen zal er voor zorgen dat de huwelijksaanvraag wordt afgekeurd, waardoor een terugkeer van verzoeker naar zijn partner en familie zo goed als onmogelijk wordt.

Gelet op hetgeen hierboven werd gezegd aangaande de hangende aanvraag tot huwelijk van verzoekende partij en mevrouw S. G. spreekt het voor zich dat bovenstaand element absoluut onvoldoende blijkt om een betekening aan verzoekende partij van een bevel tot het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten is bijgevolg ondermaats.

Noch van de inhoud of stand van de procedure tot aanvraag huwelijk of zijn persoonlijke integratie wordt enige melding gemaakt.

Het bevel bevat echter een zeer duidelijke standaard bepaling, helemaal niet toegepast op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig te verwijzen naar deze elementen, ondanks hun gewichtige impact op het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

Uit het bevel zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft duidelijk louter een standaard formulering daar ze niet eens de moeite hebben gedaan het gezinsleven van verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

C. Derde middel:
schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken melding zal gekregen hebben van de hangende procedure tot aanvraag van een aanvraag huwelijk van verzoekende partij en mevrouw S. G. E. en tóch nog beslist heeft een bevel om het grondgebied aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het bevel afgeleverd zonder enige motivatie.

De beslissing om verzoekende partij te bevelen het grondgebied te verlaten ingevolge illegaal verblijf tart alle verbeelding wetende dat verzoekende partij inmiddels een aanvraag tot huwelijk heeft ingediend met zijn partner S. G. E., die de Belgische nationaliteit bezit.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd.

Daarnaast is het sinds het uitbreken van het Corona virus onmogelijk Kamroen opnieuw te betreden.

Het is bijgevolg voor verzoekende partij, naast de Belgische en Europese sluitingen van de grenzen onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Het redelijkheids en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van recht van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij begint haar middel telkens met een kort theoretisch overzicht van het aangevoerde beginsel of de aangevoerde bepaling. In het eerste middel wijst zij op het feit dat zij samen met haar partner een feitelijk gezin vormt. Op 07.10 jl. zouden zij samen een aanvraag tot huwelijk ingediend hebben bij de bevoegde diensten van de Stad Aalst. De bescherming door artikel 8 van het EVRM zou geschonden worden door de toepassing van het voorliggende bevel.

Daarnaast wijst verzoekende partij er nog op dat haar partner de moeder is van drie kinderen en via een vast contract tewerkgesteld is. Er zou geen zekerheid bestaan dat verzoekende partij zonder meer haar gezin terug kan vervoegen en in deze zin zou er een enorme impact volgen op het persoonlijke leven van verzoekende partij door de uitvoering van de bestreden beslissing.

In de te doorlopen huwelijksprocedure zouden alle formaliteiten vervuld zijn.

2. Vervolgens gaat verzoekende partij in haar tweede middel nader in op de volgens haar gebrekkige motivering van de bestreden beslissing. Er zou in de bestreden beslissing verwezen worden naar een korte termijn waarbij verzoekende partij en haar partner gescheiden zouden zijn. Er zou echter niet aangegeven worden wat deze termijn inhoudt.

Indien verzoekende partij terug zou keren naar Kameroen zou haar aanvraag tot huwelijk afgewezen worden. Van deze procedure of de stand van de integratie wordt geen gewag gemaakt in de bestreden beslissing. Er zou niet de moeite genomen zijn om het gezinsleven van verzoekende partij te toetsen.

3. In het laatste middel merkt verzoekende partij opnieuw op dat het bestreden bevel afgeleverd wordt zonder enige motivatie. Er wordt opnieuw verwezen naar de aanvraag tot huwelijk.

Daarbij stelt men eveneens dat het onmogelijk is om Kameroen te betreden omwille van het Coronavirus. Door de sluiting van de grenzen is het onmogelijk om terug te keren naar het land van herkomst.

Weerlegging

Ten aanzien van alle middelen samen

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.⁵

2. Het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft een handhavingmaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.⁶

Ten overvloede kan opgemerkt worden dat verwerende partij in casu op geen enkele wijze haar motiveringsplicht geschonden heeft.⁷

Het bestreden bevel geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
[...]"

Het blijkt dat verzoekende partij deze vaststelling zelfs niet betwist in het door haar neergelegde verzoekschrift. De bestreden beslissing besluit dan ook dat

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie."

Het is dan ook overduidelijk dat verzoekende partij zich in deze positie bevindt en dit bevestigt zij ook aan de politiediensten wanneer zij op 01.10.2021 aangehouden wordt.

De vaststellingen van verwerende partij zijn dan ook correct en kunnen zonder twijfel geldig tot het nemen van de bestreden beslissing leiden.

3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen.⁸

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁹ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.¹⁰

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze eigenlijk een gezin vormt en dit minstens met haar partner en bij uitbreiding met de kinderen van deze partner. In deze verwijst zij verschillende malen naar een aanvraag tot huwelijk die gedaan zou zijn bij de bevoegde diensten van de Stad Aalst.

Hierbij dient er allereerst opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier allerm minst blijkt dat er inderdaad een dergelijke aanvraag gedaan werd. Er blijkt enkel dat verzoekende partij en haar partner een afspraak hadden en bijkomende inlichtingen vroegen over deze procedure. Er werd slechts een afspraak voorzien op 03.11 jl. om desgevallend een dergelijke aanvraag te doen.

Daarenboven herinnert verwerende partij er aan dat een louter voornemen tot huwelijk in België er de vreemdeling niet van ontslaat om op een regelmatige wijze op het grondgebied te verblijven. Concreet werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van het handhavingsbeleid van verwerende partij bij toepassing van de wet van 15 december 1980 waarbij vastgesteld werd dat verzoekende partij illegaal in het land verblijft wat evenmin betwist wordt door haar.¹¹

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te willen voeren, verplicht niets verwerende partij om het resultaat van een eventueel onderzoek naar het voornemen tot huwelijk af te wachten alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoekende partij voert trouwens geen enkele wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel aan dat een dergelijke verplichting met zich mee zou brengen. Bovendien dient herhaald te worden dat geen daadwerkelijke aanvraag in deze zin op heden voorligt.

Vermits het privé -en gezinsleven derhalve niet voldoende aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied (verzoekende partij beschikt immers niet over een legaal verblijfsstatuut) van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.¹²

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.¹³

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat :¹⁴ :

“(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedenten voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.¹⁵

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁶

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹⁷ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹⁸

4. Verzoekende partij ontwikkelt een betoog inzake de onduidelijkheid over de termijn van de tijdelijke scheiding tussen verzoekende partij en haar partner en de onduidelijkheid in dit verband.

Hierbij dient er echter vastgesteld te worden dat er in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over deze tijdelijke scheiding. Verwerende partij stelt zich dan ook de vraag naar het belang bij het opwerpen van dit argument.

Zelfs door aan een vreemdeling, afkomstig van buiten de Europese Unie die een derdelander met machtiging tot verblijf in België of een Belg huwde, op te leggen dat deze terug dient te reizen naar diens land van herkomst om de nodige toelating te krijgen wordt door de toepasselijke bepalingen geen buitenproportionele aantasting aangebracht aan het recht op eerbiediging van het familieleven van deze vreemdeling en vormt dit evenmin een inmenging.¹⁹

Er kan dan ook op dit vlak geen sprake zijn van de schending van artikel 8 van het EVRM.²⁰

5. Verzoekende partij voert het voorzorgsbeginsel aan maar onthoudt er zich van om precies aan te geven wat dit beginsel inhoudt en hoe dit geschonden zou zijn. Het middel is op dit vlak dan ook niet ontvankelijk.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

7. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.²¹ Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.²²

9. De opgeworpen middelen zijn bijgevolg ongegrond.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar drie middelen onder meer dat zij een gezin vormt met haar Belgische partner, die drie kinderen heeft. Zij stelt dat zij ook steeds duidelijk heeft aangegeven dat zij een feitelijk gezin vormt met haar partner van Belgische nationaliteit. De verzoekende partij stelt dat zij samenwonen in Aalst en op 7 oktober 2021 een huwelijksaanvraag deden. Tot op heden mochten zij geen beslissing ontvangen van de stad. Er is volgens de verzoekende partij dan ook sprake van een voldoende hechte relatie die wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. De partner van de verzoekende partij, mevrouw S. G., is volgens de verzoekende partij moeder van drie kinderen die in België verblijven en hier schoolgaand zijn waardoor zij onmogelijk het land kan verlaten. Haar partner zelf is via een vast contract tewerkgesteld en zou deze functie verliezen indien ze langdurig het land dient te verlaten. Indien de verzoekende partij toch verplicht zou worden het land te verlaten, zonder de zekerheid dat zij nadien haar familie hier terug zou kunnen vervoegen, dan zou dit een enorm grote impact hebben op haarzelf en haar familieleden, die volgens haar op geen enkele manier als proportioneel kan worden aanzien. Uit het bevel zoals dit thans voorligt, kan volgens de verzoekende partij op geen enkele wijze afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waartoe zij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Het betreft volgens haar duidelijk louter een standaard formulering omdat de verwerende partij niet eens de moeite heeft gedaan het gezinsleven van de verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verwerende partij moet bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals *in casu*, dus rekening houden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij met haar partner in het huwelijk wil treden. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing ook toe dat de verzoekende partij dit verklaard heeft en dit ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven:

"Betrokkene verklaart een melding gedaan te hebben van een intentie tot huwelijk. Het administratief dossier bevestigt dit inderdaad."

De verwerende partij acht artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet echter niet geschonden omdat de gemeente verklaart dat de verzoekende partij om informatie kwam vragen maar nog geen effectieve aanvraag heeft ingediend. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers ook als volgt:

“Echter, de gemeente verklaart dat betrokkene om informatie kwam vragen en nog geen effectieve aanvraag heeft ingediend. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13”

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet eens de moeite heeft gedaan het gezinsleven van de verzoekende partij daadwerkelijk te toetsen. De Raad kan deze argumentatie volgen. Uit de verklaringen die de verzoekende partij deed bij de politie van Aalst op 1 oktober 2021 blijkt immers dat zij aangaf over een gezinsleven in België te beschikken met haar partner, met wie zij aangaf bovendien in het huwelijk te willen treden.

De verwerende partij gaat bovendien in de nota met opmerkingen uitgebreid in op het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij, maar heel deze argumentatie in de nota met opmerkingen is niet terug te vinden in de bestreden beslissing zelf en maakt dus een *a-posteriori* motivering uit die een schending van de motiveringsplicht niet kan herstellen. Zo stelt de verwerende partij als volgt in de nota met opmerkingen:

“Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁹ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Bijgevolg dient er te worden nagegaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat Uw Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Uw Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

In het op heden voorliggende annulatieberoep werpt de verzoekende partij op dat zij zich op een gezinsleven baseert en stelt dat ze eigenlijk een gezin vormt en dit minstens met haar partner en bij uitbreiding met de kinderen van deze partner. In deze verwijst zij verschillende malen naar een aanvraag tot huwelijk die gedaan zou zijn bij de bevoegde diensten van de Stad Aalst.

Hierbij dient er allereerst opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier allerm minst blijkt dat er inderdaad een dergelijke aanvraag gedaan werd. Er blijkt enkel dat verzoekende partij en haar partner een afspraak hadden en bijkomende inlichtingen vroegen over deze procedure. Er werd slechts een afspraak voorzien op 03.11 jl. om desgevallend een dergelijke aanvraag te doen.

Daarenboven herinnert verwerende partij er aan dat een louter voornemen tot huwelijk in België er de vreemdeling niet van ontslaat om op een regelmatige wijze op het grondgebied te verblijven. Concreet werd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van het handhavingsbeleid van verwerende partij bij toepassing van de wet van 15 december 1980 waarbij vastgesteld werd dat verzoekende partij illegaal in het land verblijft wat evenmin betwist wordt door haar. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt aan te willen voeren, verplicht niets verwerende partij om het resultaat van een eventueel onderzoek naar het voornemen tot huwelijk af te wachten alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verzoekende partij voert trouwens geen enkele wettelijke bepaling of algemeen rechtsbeginsel aan dat een dergelijke verplichting met zich mee zou brengen. Bovendien dient herhaald te worden dat geen daadwerkelijke aanvraag in deze zin op heden voorligt.

Vermits het privé -en gezinsleven derhalve niet voldoende aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Ondergeschikt en dit ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied (verzoekende partij beschikt immers niet over een legaal verblijfsstatuut) van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.

Bovendien merkt verzoekende partij geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst.

Omwille van deze verschillende redenen is er bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

Ten laatste, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (...)

Zelfs door aan een vreemdeling, afkomstig van buiten de Europese Unie die een derdelander met machtiging tot verblijf in België of een Belg huwde, op te leggen dat deze terug dient te reizen naar diens land van herkomst om de nodige toelating te krijgen wordt door de toepasselijke bepalingen geen buitenproportionele aantasting aangebracht aan het recht op eerbiediging van het familieleven van deze vreemdeling en vormt dit evenmin een inmenging; Er kan dan ook op dit vlak geen sprake zijn van de schending van artikel 8 van het EVRM"

De verzoekende partij maakt aannemelijk dat het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel motiveert dat nog geen effectieve huwelijksaanvraag werd ingediend bij de gemeente en daarmee stelt dat zij volgens haar getoetst heeft aan artikel 8 van het EVRM en voldaan heeft aan de voorwaarden van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen afdoende belangenafweging en dus geen afdoende motivering uitmaakt. De argumentatie van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan de schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet herstellen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk heeft gemaakt.

Het eerste, tweede, en derde middel zijn in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU